

**UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE**

Fajfarjeva 33
1001 Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBLAŠČENEC		
Prejeto:	25 -09- 2007	Sig. znak: 0420
V vednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 0613 -125 /2007/10		

U 1881/2007-7

S O D B A
V I M E N U L J U D S T V A
I N
S K L E P

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice mag. Darinke Dekleva Marguč, ob sodelovanju višjih sodnikov Andreja Kmecla in Damjana Gantarja kot članov senata ter pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice, v upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Raiffeisen Banka d.d., Maribor, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, Informacijski pooblaščenec, zaradi varstva osebnih podatkov, o tožbi in zahtevi za izdajočasne odredbe proti odločbi tožene stranke, št. 0613-125/2007/6, z dne 7. 8. 2007, na nejavni seji, dne 21. 9. 2007

o d l o č i l o :

1. Tožbi se ugodi, odločba Informacijskega pooblaščenca št. 0613-125/2007/6, z dne 7. 8. 2007, se odpravi in se zadeva vrne toženi stranki v ponovno odločanje.
2. Predlog za izdajočasne odredbe se zavrne.
3. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v višini 80 EUR, v 15 dneh, pod izvršbo. Po preteku petnajstdnevnega roka pričnejo od tega zneska teči zakonske zamudne obresti.

O b r a z l o ž i t e v

Tožena stranka je z izpodbijano odločbo naložila tožnici, da mora v roku 30 dni od vročitve odločbe nepovratno uničiti vse fotokopije osebnih dokumentov, ki jih je izdelala v okviru zamenjave finančnih sredstev, in druge fotokopije osebnih dokumentov, za katere za fotokopiranje ne obstaja pravna podlaga. Poleg tega je tožena stranka tožnici naložila še, da mora v roku 15 dni od vročitve izpodbijane odločbe dopolniti pogodbo, sklenjeno z družbo Sintal Interalarm iz Maribora na način, da bo vsebovala dogovor o postopkih in ukrepih iz 24. člena ZVOP-1, ali pa tej družbi onemogočiti kakršenkoli stik z video nadzornim sistemom, ter da mora tožnica o izvedenih ukrepih takoj, najkasneje v treh dneh, obvestiti toženo stranko. V obrazložitvi svoje odločbe je tožena stranka

navedla, da je v okviru inšpekcijskega ogleda ugotovila, da je tožnica ob menjavi finančnih sredstev fotokopirala osebne izkaznice posameznikov ter da tožnica izvaja video nadzor delavnih mest na tako imenovanih likvidaturah.

Glede fotokopij osebnih dokumentov tožena stranka opira svojo odločitev na 2. odstavek 28. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (Uradni list RS, št. 86/04 in nadaljnji, dalje ZVOP-1), 1. odstavek 3. člena Zakona o osebnih izkaznicah (Uradni list RS, št. 100/05 – uradno prečiščeno besedilo, dalje ZOizk) ter smiselno na 2. odstavek 4. člena Zakona o potnih listinah (Uradni list RS, št. 3/06 – uradno prečiščeno besedilo, dalje ZPLD-1), ki vsi neposredno ali pa vsaj smiselno govorijo zgolj o vpogledu v osebni dokument. Zato tožena stranka meni, da je ravnanje tožnice, ki fotokopira osebne dokumente, prekomerno, posebej ob upoštevanju 3. člena ZVOP-1, ki določa, da morajo biti osebni podatki, ki se obdelujejo, ustrezni in po obsegu primerni glede na namene, za katere se zbirajo in nadalje obdelujejo. To ravnanje je tudi v nasprotju z 18. členom ZVOP-1, ker za pridobivanje fotokopij osebnih dokumentov ni ustrezne zakonske podlage. Po presoji tožene stranke ima tožnica pravico vpogledati v osebni dokument, da bi zagotovila točnost in ažurnost osebnih podatkov. ZVOP-1 striktno uporablja dikcijo „z vpogledom“, torej izbere le eno od možnosti načina obdelav, ki jih sicer primeroma našteva v 3. točki 1. odstavka 6. člena. Glede na to izrecno določbo ZVOP-1 je tožena stranka tudi z uporabo logične razlage zakona prišla do zaključka, da ZVOP-1 dovoljuje zgolj vpogled v osebni dokument, ne pa tudi drugih oblik njegove obdelave. Tožena stranka meni tudi, da 2. odstavek 18. člena ZVOP-1 derogira 1. odstavek 10. člena ZVOP-1 v delu, ko se obdelava osebnih podatkov nanaša na osebne podatke, navedene v osebnih dokumentih, zato tožena stranka oporeka nasprotnim trditvam tožnice. Tožena stranka zaključuje, da je tožnica osebne dokumente fotokopirala brez pravne podlage in s tem ravnala v nasprotju s 1. odstavkom 8. člena ZVOP-1.

Glede pogodbe, sklenjene med tožnico in družbo Sintal Interalarm Maribor, se tožena stranka sklicuje na 1. odstavek 11. člena ZVOP-1, ki določa, da lahko upravljavec osebnih podatkov posamezna opravila v zvezi z obdelavo osebnih podatkov s pogodbo zaupa pogodbenem obdelovalcu, ki je registriran za opravljanje take dejavnosti in zagotavlja ustrezne postopke in ukrepe iz 24. člena tega zakona. Pogodba mora biti sklenjena v pisni obliki in mora vsebovati tudi dogovor o postopkih in ukrepih iz 24. člena ZVOP-1. Tožena stranka ugotavlja, da ji je tožnica predložila pogodbo, ki ne vsebuje dogovora o postopkih in ukrepih iz 24. člena ZVOP-1, zato tožena stranka meni, da je tožnica ravnala v nasprotju z 2. odstavkom 11. člena ZVOP-1, ter ji je naložila dopolnitev pogodbe, kot izhaja iz 2. točke izreka izpodbijane odločbe.

Tožnica v tožbi navaja, da je prva točka izreka izpodbijane odločbe nejasna, nedoločna in nerazumljiva. Pavšalno navajanje vseh fotokopij osebnih izkaznic, pri katerih naj ne bi obstajala pravna podlaga, ne omogoča izvršitve te točke izreka, take odločbe pa tudi ni mogoče preizkusiti. Tožnici v postopku pred izdajo odločbe ni bila dana možnost, da se izjasni o „domnevnih drugih fotokopijah osebnih dokumentov“, čeprav to predstavlja dejstva in okoliščine, ki so pomembni za izdajo odločbe. Tudi v obrazložitvi odločbe ni na to temo navedeno nič, zato se odločbe ne da preizkusiti. Iz obveznosti, ki izhaja iz te točke odločbe, je mogoče zaključiti, da za nekatere fotokopije osebnih dokumentov obstaja pravna podlaga, kar je v nasprotju z obrazložitvijo izpodbijane odločbe, kjer tožena stranka prikazuje, da pravne podlage za fotokopiranje osebnih dokumentov v nobenem primeru ni. Izrek je zato v nasprotju z obrazložitvijo. Tožnica meni tudi, da je bilo poleg opisanih kršitev upravnega postopka napačno uporabljeno materialno pravo. Sklicuje se na 8. in 10. člen ZVOP-1 ki izenačujeta zakonsko podlago za obdelavo osebnih podatkov in osebno privolitev stranke, na 2. odstavek 10. člena ZVOP-1, ki določa, da se v zasebnem sektorju lahko obdelujejo osebni podatki posameznikov, ki so z zasebnim sektorjem sklenili pogodbo ali so v fazi sklenitev pogodbe, ter na 3. odstavek 10. člena ZVOP-1, ki določa, da se lahko v zasebnem

sektorju obdelujejo osebni podatki tudi, če je to nujno zaradi uresničevanja zakonitih interesov zasebnega sektorja in ti interesi očitno prevladujejo nad interesi posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Tožnica meni, da se posameznikova osebna privolitve za fotokopiranje osebnih dokumentov kaže v njegovih konkludentnih ravnanjih, saj se svobodno odloča, ali bo z banko sklenil pravni posel, prav tako svobodno odloča tudi o tem, ali bo banki izročil oziroma dovolil fotokopirati osebno izkaznico ali drug osebni dokument. Dejstvo, da bo njegov osebni dokument fotokopiran, mu je tudi predstavljeno, kar je običajna praksa in obveza zaposlenih v tožničinah poslovalnicah. Glede na 3. odstavek 10. člena ZVOP-1 ima tožnica tudi pravico zaščititi svoje poslovne interese, torej preprečiti goljufije in posledične finančne škode, do katerih bi lahko prišlo pri menjavi finančnih sredstev. Tožnica meni še, da je glede na to, da je 18. člen ZVOP-1 umeščen v 2. poglavje zakona in nalaga obdelovalcu preverjanje podatkov zaradi varstva posameznikov, to zgolj podlaga za morebitno preverjanje pravilnosti že zbranih osebnih podatkov, ne pa za njihovo zbiranje. Pravna opredelitev in poskus obrazložitve z pravnim inštitutom derogacije, kot ga izvaja tožena stranka, je zato povsem neutemeljena, saj je namen pravnega pravila 18. člena ZVOP-1 povsem drugačen. Zaključek tožene stranke glede zadostitve načelu sorazmernosti je povsem pavšalen, tožena stranka pa v tem primeru nima diskrecijske pravice odločanja, temveč mora svojo odločitev utemeljiti na podlagi zakona in temu načelu dati konkretno vsebino, česar v obrazložitvi ni storila. Glede upravljanja in vodenja bank veljajo avtonomna pravila, ki zaradi preprečevanja notranjih in zunanjih zlorab, preprečevanja pranja denarja in financiranja terorizma ter preprečevanja oškodovanja premoženja strank zahtevajo, da se načelo sorazmernosti iz 3. člena ZVOP-1 napolni z drugačno vsebino. Tožnica se izrecno sklicuje še na določila Zakona o bančništvu, in sicer njegovega 6. poglavja, ki določa vsebino zaupnih podatkov, dolžnost varovanja osebnih podatkov in uporabo zaupnih podatkov. Iz teh določb tožnica zaključuje, da je zakonodajalec pri poslovanju finančnih institucij predvidel obsežnejšo obdelavo osebnih podatkov strank, ter jih zato v naprej opredelil kot zaupne podatke in s tem omejil njihovo nadaljnjo nepooblaščenno obdelavo, finančnim institucijam pa naložil v tem pogledu večjo skrbnost in breme. Glede 2. točke izreka izpodbijane odločbe tožnica meni, da je tožena stranka prav tako zagrešila bistveno kršitev pravil postopka, saj je sprejela odločitev, glede katere tožnik ni imel možnosti, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe. Očitek nepravilne pogodbene obdelave osebnih podatkov se namreč pojavi šele v izpodbijani odločbi. Glede uporabe materialnega prava tožnica meni, da je 11. člen ZVOP-1 vprašljiv z vidika dispozitivnosti urejanja in svobode obligacijskih razmerij. Video nadzor je v lasti tožnice, ki obdelave osebnih podatkov nikakor ni prepustila zunanjemu izvajalcu. Strokovnjakom je prepuščeno servisiranje sistema, s tega vidika pa ni mogoče govoriti o obdelavi osebnih podatkov.

Tožnica zatrjuje tudi, da bi ji izvršitev izpodbijanega akta povzročila težje popravljivo škodo, kar po njenem stališču na zelo konkurenčnem trgu bančne dejavnosti predstavlja vsako zmanjšanje dobička banke. Ocenjuje, da bi pregled dokumentacije in morebitno komisijsko uničenje fotokopij zahtevala približno 3.000 delovnih ur, kar pomeni približno 714.000 EUR stroškov. Zaradi uničenja fotokopij osebnih dokumentov v okviru zamenjave finančnih sredstev bi lahko bili ogroženi tudi zakoniti interesi tožnice v primeru sprejema ponaredkov, ki jih ni mogoče opaziti že na prvi pogled, oziroma v primeru zahtev državnih organov po osebnih podatkih. Glede 2. točke izreka tožnica opozarja na drastično povečano operativno tveganje in iz tega izvirajočo težko popravljivo škodo v primeru, da bi video nadzorni sistem zaradi pomanjkljivega vzdrževanja odpovedal. Zato sodišču predlaga, naj v skladu z 2. odstavkom 32. člena ZUS-1 zadrži izvršitev izpodbijanega akta do pravnomočnosti odločbe. Poleg tega sodišču predlaga, naj izda sodbo, s katero bo v celoti odpravilo izpodbijano odločbo tožene stranke ter odločilo, da je tožena stranka dolžna tožnici povrniti vse stroške postopka, z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od dneva izdaje sodbe, v 15 dneh, da ne bo izvršbe.

Sodišče je tožbo dostavilo toženi stranki, ki je nanjo odgovorila. V odgovoru navaja, da v celoti vztraja pri navedbah v izpodbijani odločbi, poleg tega pa še, da je po njenem prepričanju izrek izpodbijane odločbe izvršljiv, saj je dejanje, ki ga mora tožeča stranka izvršiti, navedeno nedvoumno in popolno, prav tako je nedvoumno naveden pravni posel, v okviru katerega je tožeča stranka pridobila fotokopije osebnih dokumentov. Poleg veljavne zakonodaje, navedene v izpodbijani odločbi, tožena stranka opozarja še na Uredbo sveta (ES) št. 2252/2004, z dne 13. 12. 2004 (Uradni list ES, št. L 385, z dne 29. 12. 2004), ki uvodoma navaja, da je eden od njenih namenov zaščititi potovalne dokumente pred ponarejanjem, ter zato določa dodatne tehnične zahteve za potne liste in potovalne dokumente, ki se nanašajo na višje standarde zaščite pred prirejanjem in ponarejanjem. Opozarja tudi na definicijo osebne izkaznice iz 1. odstavka 1. člena ZOizk, po kateri je to javna listina, s katero državljan dokazuje svojo istovetnost in državljanstvo. S tem je določen tudi namen uporabe osebne izkaznice, ob upoštevanju načela sorazmernosti pa je doseganje tega namena možno že z bistveno manjšim posegom v zasebnost kot je fotokopiranje, na primer z vpogledom v osebno izkaznico in prepisom podatkov z nje. Tožena stranka opozarja tudi na izjemno veliko možnost zlorabe osebnih izkaznic in s tem povezanih kraj identitete, če bi bilo fotokopiranje dovoljeno le na podlagi osebne privolitve posameznika. Odpiranje možnosti vesplošnega in pavšalnega fotokopiranja osebnih dokumentov bi namreč lahko pomenila krnitev ustavne pravice do zasebnosti, saj posameznik ob množici fotokopij svojih osebnih dokumentov v določenih primerih ne bi mogel v polni meri uveljavljati pravic, ki mu gredo po določbah ZVOP-1. Fotokopiranje osebnih dokumentov je zgolj najlažja pot za zagotavljanje točnosti in ažurnosti osebnih podatkov, ki pa ju je mogoče zagotoviti tudi z vpogledom in prepisom osebnih podatkov, s čimer po oceni tožene stranke ni z ničemer poseženo v ustavno pravico posameznikov do varstva osebnih podatkov, saj tako obliko obdelave omogoča tudi 18. člen ZVOP-1. Tožena stranka nadalje navaja dva internetna članka o krajah identitete, ter poudarja nevarnost fotokopiranja potnih listin tudi z vidika biometričnih potnih listin. Če se bo v Republiki Sloveniji uveljavila praksa dovoljenega fotokopiranja potnih listin, se po prepričanju tožene stranke utegne zgoditi, da bo taka interpretacija zajela tudi možnost kopiranja biometričnih značilnosti posameznika. Tak poseg v zasebnost posameznika je izjemno nevaren, saj strokovnjaki trdijo, da je te podatke mogoče ponarediti. Tudi v primeru potnih listin tožena stranka opozarja na zakonsko določeni namen potne listine, iz katerega izhaja, da ZPLD ne dopušča možnosti fotokopiranja potne listine. Glede zahteve za izdajo začasne odredbe tožena stranka ugotavlja, da je cena ure dela, ki jo navaja tožeča stranka, izredno visoka, zato je po njenem mnenju navedeni znesek pretiran in sodišču predlaga, naj ga oceni kot nerelevantnega pri ocenjevanju težje popravljive škode. Sodišču predlaga, naj tožbo tožeče stranke in zahtevo za odložitev izvršitve izpodbijane odločbe v celoti zavrne kot neutemeljeni.

K točki 1:

Tožba je utemeljena.

Obravnavana zadeva se nanaša na varstvo osebnih podatkov, hkrati pa tudi globoko posega v način poslovanja tožeče stranke. Po presoji sodišča jo je bilo že iz teh dveh razlogov potrebno obravnavati prednostno, glede na vsebino zahtevane začasne odredbe, ki je po svoji naravi tesno vezana na vsebinsko odločitev o tožbi, pa je sodišče ocenilo, da o zahtevi za izdajo začasne odredbe ni smiselno in racionalno odločati posebej, temveč skupaj z odločanjem o tožbi.

Po določbi 6. odstavka 213. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 80/99 in nadaljnji, dalje ZUP) mora biti izrek upravne odločbe kratek in določen. To pomeni, da mora biti vsebina odločitve o pravici oziroma obveznosti stranke formulirana tako, da je neposredno in nedvoumno izražena. Dispozitiv odločbe ni jasen in določen, če dopušča različna tolmačenja (sodba

VS RS, št. U 418/93, z dne 23. 11. 1994).

Sodišče se strinja s tožečo stranko, da 1. točka izreka izpodbijane odločbe ne ustreza navedenim kriterijem. S tem, ko del predmeta obveznosti tožnika opredli kot „druge fotokopije osebnih dokumentov, za katere za fotokopiranje ne obstaja pravna podlaga“, namreč omogoča zelo različne razlage tega izreka. To še posebej velja v obravnavani zadevi, v kateri tožeča stranka ves čas postopka vztraja na pravnem stališču, da ima ustrezno pravno podlago za fotokopiranje osebnih dokumentov pri opravljanju vseh bančnih poslov. Tožena stranka sicer s tem, ko za del fotokopij, katerih uničenje nalaga toženi stranki, opredeljuje bančni posel, v okviru katerega je tožeča stranka fotokopije pridobila, sicer deloma odpravlja to negotovost, vendar pa hkrati le še pogloblja negotovost in nedoločnost glede drugega dela 1. točke izreka izpodbijane odločbe. Iz tega dela bi bilo namreč – kot utemeljeno opozarja tožeča stranka – mogoče sklepati, da je tožeča stranka za pridobitev dela fotokopij, pridobljenih v okviru opravljanja drugih bančnih poslov, vendarle imela ustrezno pravno podlago. Iz tako opredeljenega izreka tožeča stranka sicer lahko povzame vsebino svoje obveznosti, nikakor pa ne tudi njenega celotnega obsega. Zato gre za kršitev postopka, ki je vsekakor vplivala na zakonitost oziroma pravilnost odločitve, torej za bistveno kršitev določb postopka v smislu 2. točke 1. odstavka 27. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, dalje ZUS-1). Sodišče dodaja še, da je utemeljena tudi tožbena navedba tožeče stranke, da del prve točke izreka izpodbijane odločbe, ki se nanaša na „druge fotokopije osebnih dokumentov“ ni z ničemer obrazložen, kar bi že samo po sebi prav tako pomenilo bistveno kršitev upravnega postopka.

Tožeča stranka izrecno navaja, da se pogodba, na katero se nanaša 2. točka izreka izpodbijane odločbe, nanaša le na vzdrževanje video nadzornega sistema, ne pa na obdelavo osebnih podatkov. Pogodba št. 350-03, z dne 29. 7. 2005, med podjetjema Sintal Interlarem Maribor d.d. in Raiffeisen Krekovo Banko d.d., ki je priložena upravnemu spisu, se dejansko že nominalno nanaša na „vzdrževanja sistema tehničnega varovanja“, iz njenih določb pa tudi ni mogoče povzeti, kako in v čem naj bi se nanašala na kakršnokoli obdelavo osebnih podatkov. Tudi tožena stranka v obrazložitvi izpodbijane odločbe v tej smeri postavi le trditev, v ničemer pa ne obrazloži, v čem in zakaj bi aktivnosti vzdrževanja sistema tehničnega varovanja lahko zajemale tudi obdelavo osebnih podatkov. To pravno stališče tožene stranke, na katerega je deloma oprta tudi izpodbijana odločba, je tako ostalo neobrazloženo, izpodbijane odločbe pa zato v tem delu ni mogoče preizkusiti, kar v skladu z določbo 7. točke 2. odstavka 237. člena ZUP v vsakem primeru šteje za bistveno kršitev pravil upravnega postopka.

Iz navedenih razlogov je sodišče, v skladu s 3. točko 1. odstavka 64. člena ZUS-1, izpodbijani upravni akt odpravilo, zadevo pa, v skladu s 3. odstavkom 64. člena ZUS-1, vrnilo organu, ki je izpodbijani akt izdal, v ponoven postopek. S tem se zadeva vrne v stanje, v katerem je bila, preden so bili odpravljeni upravni akti izdani.

Tožeča stranka je z vlogo z dne 17. 9. 2007 sodišču predlagala, naj o upravnem sporu obvesti tudi tretjo osebo in sicer Sintal Maribor d.d., ker 2. točka izreka izpodbijane odločbe nedvomno posega tudi v njene pravice. Po določbi 1. odstavka 19. člena ZUS-1 ima položaj stranke oseba, ki bi ji bila odprava oziroma sprememba izpodbijanega upravnega akta v neposredno škodo. Po presoji sodišča 2. točka izreka izpodbijane odločbe ne posega neposredno v pravne interese podjetja Sintal Maribor, saj zgolj tožeči stranki nalaga ureditev pogodbenega razmerja s tem podjetjem. Način ureditve, torej tudi morebitna kompenzacija za povečan obseg dela ali prenehanje pogodbe, je v celoti prepuščena pogodbenima strankama, tako da na ravni izpodbijane odločbe nikakor ni mogoče govoriti o povzročitvi neposredne škode. Še toliko manj je o kakršnikoli škodi mogoče govoriti v primeru odprave ali spremembe izpodbijane odločbe, saj v tem primeru obstoječe pogodbeno razmerje

ostane v celoti nedotaknjeno. Sodišče zato podjetja Sintal Maribor ni štelo za stranko v tem postopku.

Tožeča stranka je sicer v tožbi predlagala izvedbo več dokazov, vendar za nobenega od teh dokazov ni navedla, katera dejstva dokazuje z njimi, niti tega, kako bi ta dejstva utegnili vplivati na odločitev v zadevi. Sodišče zato teh dokazov ni izvedlo, in ker je ugotovilo, da je že na podlagi tožbe, izpodbijanega akta ter upravnih spisov očitno, da je potrebno tožbi ugoditi in upravni akt odpraviti na podlagi 1. odstavka 64. člena ZUS-1, v upravnem sporu pa ni sodeloval stranski udeleženec z nasprotnim interesom, je, na podlagi 1. alineje 2. odstavka 59. člena ZUS-1, o zadevi odločilo brez glavne obravnave, na nejavni seji.

K točki 2:

Izdaja začasne odredbe po 32. členu ZUS-1 je smiselno vezana na obstoj tožbe, o kateri sodišče še ni odločilo. S sodno odločitvijo o tožbi je zahteva za izdajo začasne odredbe postala brezpredmetna, zato jo je sodišče zavrnilo.

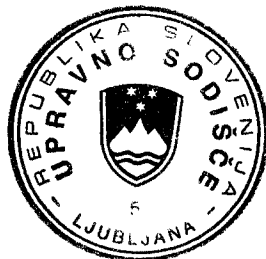
K točki 3:

Tožeča stranka je v tožbi zahtevala tudi povračilo stroškov postopka. Po 3. odstavku 25. člena ZUS-1 sodišče v primeru, če ugodi tožbi in v upravnem sporu izpodbijani akt odpravi, tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov, skladno s pravilnikom, ki ga izda minister, pristojen za pravosodje. V pravilniku o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (Uradni list RS, št. 24/07) 1. odstavek 3. člena določa, da se v primeru, ko je bila zadeva rešena na seji in tožnik v postopku ni imel pooblaščenca, ki je odvetnik, tožniku priznajo stroški v višini 80 EUR. Sodišče je zato tožeči stranki prisodilo ta pavšalni znesek, ki ga je tožena stranka dolžna povrniti v roku 15 dni od pravnomočnosti te sodbe, po preteku tega roka, torej ko tožena stranka pride v zamudo, pa začnejo teči zakonske zamudne obresti.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo in sklep zoper izrek pod točko 1. in 3. pritožba ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Zoper sklep o zahtevi za izdajo začasne odredbe je zoper izrek pod točko 2 dovoljena pritožba v roku 3 dni (6. odstavek 32. člena ZUS-1). Pritožba se vloži pisno v treh izvodih priporočeno na pošto ali neposredno pri Upravnem sodišču RS v Ljubljani.

V Ljubljani, dne 21. 9. 2007

Predsednica senata:
mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom.
Podpis pristojne sodne osebe: